

KITNIYOT ON PESACH

(1) תלמוד בבלי מסכת פסחים דף לה עמוד א

הני - אין, אורז ודוחן - לא. מנהני מילי? אמר רבי שמעון בן לקיש, וכן תנא דבי רבי ישמעאל, וכן תנא דבי רבי אליעזר בן יעקב: אמר קרא +דברים טז+ לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות דברים הבאים לידי חימוץ - אדם יוצא בהן ידי חובתו במצה, יצאו אלו שאין באין לידי חימוץ אלא לידי סירחון.

(2) תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קיד עמוד ב

אמר רב אשי: שמע מינה דרב הונא: לית דחייש להא דרבי יוחנן בן נורי. דתניא, רבי יוחנן בן נורי אומר: אורז מין דגן הוא, וחייבין על חימוצו כרת, ואדם יוצא בו ידי חובתו בפסח.

(3) רמב"ם הלכות חמץ ומצה פרק ה הלכה א

אין אסור משום חמץ בפסח אלא חמשת מיני דגן בלבד, והם שני מיני חטים שהן החטה והכוסמת, ושלת מיני השעורים שהן השעורה ושבולת שועל והשיפון, אבל הקטניות כגון אורז ודוחן ופולים ועדשים וכיוצא בהן אין בהן משום חמץ אלא אפילו לש קמח אורז וכיוצא בו ברותחין וכסהו בבגדים עד שנתפח כמו בצק שהחמיץ הרי זה מותר באכילה שאין זה חמוץ אלא סרחון.

(4) ספר מצוות קטן, הגהות רבינו פרץ מצוה רכב (Died circa 1300. Last Tosafist?)

ועל הקטניות כגון פויו"ש ופול"י ורי"ש ועדשים וכיוצא בהם רבותינו נוהגים בהם איסור שלא לאוכלם בפסח כלל... וגדולים נוהגים בהם היתר, ומורי רבינו יחיאל היה נוהג לאכול בפסח פול הלבן שקורין פויו"ש וגם היה אומר כן בשם גדולים... מיהו קשה הדבר מאד להתיר דבר שנוהגין בו העולם איסור מימי חכמים הקדמונים דמסתמא לא נהגו בו איסור מחמת חימוץ עצמו דלא טעו בדבר שהתינוקות של בית רבן שלמדו ההלכה יודעין דאיכא בהדיא בפסחים דאין בא לידי חימוץ כ"א מה' המינין, ולכך נראה לקיים המנהג ולאסור כל קטנית בפסח, ולא מחמת חימוץ עצמו כי טעות הוא לומר כן אלא מטעם גזירה הוא דכיון דקטנית מעשה קדרה הוא, ודגן נמי מעשה קדרה הוא כד"סא אי הוי שרינן קטנית אולי אתי לאיחלופי ולהתיר ד"סא, כיון דאידי ואידי מעשה קדרה הוא... וגם יש מקומות שרגילים לעשות מהם פת כמו מחמשת המינים ולכך אתי לאיחלופי לאותן שאין בני תורה...

(5) בית יוסף אורח חיים סימן תנג

ויש אוסרין לאכול אורז וכל מיני קטניות וכו' וחומרא יתירה היא זו. גם רבינו ירוחם (נ"ה ח"ג מא.) כתב אותם שנהגו שלא לאכול אורז ומיני קטניות מבושל בפסח מנהג שטות הוא זולתי אם הם עושים להחמיר על עצמם ולא ידעתי למה עכ"ל: ...וגם פעמים תבואה מעורבת בהם ואי אפשר לבררו יפה... ולית דחש לדברים הללו זולתי האשכנזים:

(6) שולחן ערוך אורח חיים הלכות פסח סימן תנג סעיף א

אלו דברים (א) שיוצאים בהם ידי חובת מצה, בחטים ובשעורים ובכוסמין ובשבולת שועל ובשיפון, ((ב) והמנהג ליקח לכתחלה חטים), (מהרי"ל), (ג) אבל א לא באורז (ד) ושאר

מיני [א] קטניות, וגם אינם באים (ה) לידי חימוץ ומותר לעשות מהם תבשיל. הגה: * (ו) <א> ויש אוסרים (טור והגהות מיימוני פ"ה ומרדכי פ' כל שעה). והמנהג באשכנז להחמיר, (ז) ואין לשנות. מיהו פשוט דאין אוסרים בדיעבד (ח) אם נפלו (ט) תוך התבשיל. (י) וכן ב מותר להדליק בשמנים הנעשים מהם, (יא) ואין אוסרים אם נפלו לתוך התבשיל. (יב) וכן ג מותר להשהות מיני קטניות בבית (ת"ה סי' קי"ג). וזרע אקליז"א (מהרי"ל) ואני"ס אליינד"ר אין מיני קטניות, (יג) [ד] ומותר לאכלן בפסח, כן נ"ל.

(7) שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ג סימן סג

הנה בדבר הפינאט שכתבתי שבהרבה מקומות אכלו אותם בפסח וכתר"ה תמה בטעם הדבר משום ששמע שעושין ממנו באיזה מקום גם קמח וגם שמע שנזרעין בשדות כשאר קטניות, אבל ידע כתר"ה שאין זה ענין כלל, שכל הדברים העושין מהם קמח נאסרו ממנהג זה, דאין לך דבר העושין ממנו קמח כתפוחי אדמה לא רק במדינה זו אלא גם ביוראפ במקומותינו וגם בדורות הקודמים ומעולם לא חשו לאסור זה... ולכן אין לנו בדבר אלא מה שמפורש שנהגו לאסור וכן מה שידוע ומפורסם. ... ולכן שייך שיתן הכשר שלא נתערב שם חמץ ויאכלו אלו שלא נהגו בזה איסור. וכן ראיתי שנותנים הכשר על פינאט אויל מהאי טעמא. ידו, משה פיינשטיין.

(8) רב קוק, אורח משפט 114 – 108

והבד"ץ מעדת אשכנזים-חסידיים בירושלים יצא כנגד מרן הרב קוק ברעש גדול ובמחאות גלויות, ולא חשו לכבוד התורה ולכבוד כל הפוסקים הרבים שכבר התירו הרבה מעבר לכך. **והרב קוק ענה להם בבקיאות וחריפות ובראיות חזקות מאוד.** ובתוך דבריו כתב (עמ' קכג): (ובאמת דרכן של רבותי הגאונים הצדיקים שזכיתי לשמשם, זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל, היתה שלא להיות נוטים להחמיר בכל מה שיש מקום להקל, ביחוד בדברים שאין היסוד חזק על זה בדברי רז"ל בתלמודים. שדי לנו מה שלא נזוז ח"ו ממה שהונהגנו עפ"י מנהגי רבותינו הפוסקים, אבל בפרטים שיש לדון לכאן ולכאן, ודאי הנוטה להקל להיות חכם להיטיב הרי זה משובח, ובלבד שיהיו דבריו מיוסדים עפ"י עומק ההלכה וסברה ישרה... ועוד, שהמוסיף איסור על איסור שאין עיקרו מהדין, יש חשש שעובר בלאו הבא מכלל עשה לרש"י בר"פ קמא דביצה, שכתב) עמ' קכו": (והא דאמרין בכולי הש"ס שאין גוזרין גזירה לגזירה, מהאי קרא נפקא) ויקרא יח, ל: (ושמרתם את משמרת, עשו משמרת, כלומר גזירה למשמרת לתורת, ולא משמרת למשמרת, שלא יעשו גזירה לגזירה". וכנגד מה שכתבו שצריך להחמיר יותר ויותר בדורינו, כתב: "שאני יודע ברור תכונת בני דורנו, שדווקא ע"י מה שיראו, שכל מה שיש להתיר עפ"י עומק הדין מתירין אנחנו, ישכילו לדעת, שמה שאין אנו מתירין הוא מפני אמיתת דין תורה, ויימצאו רבים הדבקים בתורה, שישמעו לקול המורים בעז"ה. מה שאין כן כשיתגלה הדבר, שישנם דברים כאלה, שמצד שורת ההלכה ראויים הם להיתר ורבנים לא חשו על טרחם וצערם של ישראל, והניחו את הדברים באיסורם, יוצא מזה ח"ו חילול השם גדול מאוד, עד שמתרבים המתפרצים לומר על כמה גופי תורה, שאם הרבנים רוצים – היו יכולים להתיר, ועל ידי זה יוצא משפט מעוקל) "שם עמ' קכו